

BİBLİYOGRAFYA:

BA, Cevdet-Zabtiye, nr. 266; BA, Cevdet-Belediye, nr. 5150; İbn Battûta, *Seyahatnâme* (trc. Mehmed Şerif), İstanbul 1333-35, I, 312-313, 318-319; Osman Nuri Ergin, *Mecelle-i Umûr-ı Belediyye*, İstanbul 1338/1922, I, 300-580; Muallim Cevdet [İnançalp], *Ahiyyâtü'l-fit-yân*, İstanbul 1932, s. 340-346; Fr. Taeschner, *Gülschehris Mesnevi Auf Achi Euran der Heiligen von Kirschehir und Patron der Türkischen Zünfte*, Wiesbaden 1955; a.mlf., "İslâm Ortaçağında Fütüvve, Fütüvvet Teşkilâtı" (trc. Fikret İşıltan), *İFM*, XV/1-4 (1953-54), s. 3-32; a.mlf., "Türk Ahiliği" (trc. Fikret İşıltan), *Çağrı Dergisi*, sy. 83, İstanbul 1964, s. 8-14; a.mlf., "Akhi", *Eİ²* (İng.), I, 321-323; M. Fuad Köprülü, *Osmanlı İmparatorluğunun Kuruluşu* (bazı notlara ilavelerle nşr. Orhan F. Köprülü), Ankara 1959 — 2. bs., İstanbul 1986, s. 49-50, 118-123, 149-164; a.mlf., "Ankara ve Ahiler", *Hayat Mecmuası*, I/21, Ankara 1926; Refik Soykut, *Orta Yol Ahilik*, Ankara 1971; a.mlf., *Ahi Euran*, Ankara 1976; Neşet Çağatay, *Bir Türk Kurumu Olan Ahilik*, Ankara 1974; a.mlf., "Fütüvvet-Ahi Müessesesinin Menşei Meselesi", *AÜİFD*, I (1952); Sabahattin Güllülü, *Ahi Birlikleri*, İstanbul 1977; Mustafa Akdağ, *Türkiye'nin İktisadî ve İçtimai Tarihi*, İstanbul 1979, I, 17, 19, 23, 24, 34-37, 43, 47-48, 63, 211, 273, 483-484; Osman Turan, *Selçuklular Tarihi ve Türk-İslam Medeniyeti*, İstanbul 1980, s. 254, 318, 362, 399; Ahmed Tabakoğlu, *Türk İktisat Tarihi*, İstanbul 1986, s. 404-423; a.mlf., "Sosyal ve İktisadi Yönleriyle Ahilik", *12. Milletlerarası Ahilik ve Esnaf Sempozyumuna Sunulan Tebliğ*, İstanbul 1984; Mikail Bayram, *Bâciyân-ı Rum*, Konya 1987; a.mlf., "Sadrud-Dini Konevi ile Ahi Evrenin Mektuplaşması", *SÜ Fen-Edebiyat Fakültesi Dergisi*, sy. 2, Konya 1983; a.mlf., "Anadolu Selçukluları Zamanında Ahi Teşkilatının Kuruluşu ve Gelişmesi", *Kelime Dergisi*, sy. 6, Konya 1986; Şinasi İlhan, "Ahiler ve Teşkilatı", *İrmak Mecmuası*, I/1-8, Balıkesir 1928; M. Çağatay Uluçay, "Peştemal Kuşanma Töreni", *Çalışma Dergisi*, sy. 4, İstanbul 1946, s. 16-27; Abdülbaki Gölpınarlı, "İslam ve Türk İllerinde Fütüvvet Teşkilatı ve Kaynakları", *İFM*, XI/1-4 (1949-50), s. 3-354; Sabri F. Ülgener, "XVI. Asırda Beri Esnaf Ahlıkları ve Şikâyeti Mucip Bazi Halleri", *İFM*, s. 388-396; M. Z. Oral, "Anadolu Köylerinde Gençler Derneği Yahut Ahiliğin Devamı", *Türk Etnografya Dergisi*, sy. 13, Ankara 1959, s. 17-28; Cevdet Türkay, "Osmanlı İmparatorluğu Esnaf Disiplinini Gösterir Belge", *Belgelerle Türk Tarihi Dergisi*, III/18, İstanbul 1969, s. 18; Gabriel Baer, "The Administrative, Economic and Social Functions of Turkish Guilds", *International Journal of Middle East Studies*, I, New York 1970, s. 28-50; a.mlf., "Monopolies and Restrictive Practices of Turkish Guilds", *JESHO*, XIII (1970), s. 145-165; a.mlf., "Osmanlı Loncalarının Yapısı ve Osmanlı Sosyal Tarihinde Önemi", *Osmanlı Tarih Arşivi*, I/1, İstanbul 1977, s. 10-25; Mehmet Genç, "Osmanlı Esnafı ve Devletle İlişkileri", *Ahilik ve Esnaf: Konferanslar ve Seminer, Metinler-Tartışmalar*, İstanbul 1986, s. 113-124; Beşir Hamitoğulları, "İktisadi Kalkınmamızda Ahiliğin Anlamı ve Önemi", a.e., s. 133-153.

Ziya KAZICI

ÂHİR

(الآخِر)

Allah'ın isimlerinden
(esmâ-i hüsnâ) biri.

"Son" mânasına gelen âhir, esmâ-i hüsnâdan biri olarak Kur'an'da bir âyet-te geçer ve "ilk" mânasındaki evvel ile birlikte Allah'a nisbet edilir (bk. el-Hadîd 57/3). Âhir kelimesi, "Allahım! Sen evvelsin, senden önce hiçbir şey yoktur ve sen âhirsindir, senden sonra da hiçbir şey yoktur" (Müslim, "Zikir", 61; Ebû Dâvûd, "Edeb", 109) anlamındaki sözlerle başlayan Hz. Peygamber'in bir münâcâtında da esmâ-i hüsnâdan biri olarak kullanılmıştır.

"İlk", varlığın (vücûd) ve dolayısıyla zamanın geriye doğru, "son" ise ileriye doğru uzanmasıdır. Bu kavramlar Allah'a nisbet edildiğinde evvel "varlığının başlangıcı olmayan" yani "ezeli olan", âhir de "varlığının sonu olmayan" yani "ebedî" mânasına gelir. Esmâ-i hüsnâdan olan bâki de âhire yakın bir anlam taşır. Evvel ve âhirin bu karşılıklı mânaları sebebiyledir ki bunlar tek başlarına değil ikisi birlikte Allah'a nisbet edilir ve her iki isim de Allah'ın selbî sıfatları içinde yer alır (İkrş. EVVEL).

Allah Teâlâ, her şeyin yaratıcısı ve ilk illeti olması itibarıyla evvel, her şeyi yavaşatan ve yok eden olması bakımından âhirdir; ilk bilinmesi itibarıyla evvel, en son varılan olması bakımından âhirdir. Zâtıyla evvel, sıfatlarıyla âhirdir. Önceyi belirlemesi itibarıyla evvel, sonuncuyu tayin etmesi bakımından âhirdir. Zamanın dışında olması itibarıyla hem evvel hem de âhirdir. Dünyada lutfunu esirgememesi bakımından evvel, âhirette mağfiretiyle muamele etmesi itibarıyla âhirdir. Bu sonuncu yoruma göre evvel **rahmân*** adıyla, âhir de **rahîm*** ismiyle yakın anlamlı kabul edilir.

Cehm b. Safvân, Allah'ın "kendisinden başka hiçbir varlık bulunmayan" anlamındaki âhir ismini delil gösterek âhiret hayatında cennet ile cehennem, içindekilerle birlikte bir gün yok olacağını iddia etmiştir. Ona göre Allah başlangıçta tek ve ilk olduğu gibi sonuça da tek ve son olacaktı; onun dışında cennet ve cehennem halkı gibi bazı varlıkların bulunması tek (ahad) ve son (âhir) olma prensibine aykırıdır. Cehm b. Safvân'ın bu görüşü âlimlerin büyük çoğunluğu tarafından hem naslara, hem de akla aykırı görülerek red-

dedilmiştir. Çünkü âhiret hayatıyla ilgili âyet ve hadisler bu hayatın ebedî olduğunu açıkça ifade etmektedir. Ancak bu ebediyet (bekâ), Allah'ın zâtına mahsus olan "kendiliğinden ve değişmez" özelliğini taşımaz. Bu sebeple de onun âhir ve benzeri isimleriyle çelişecek bir durum söz konusu değildir (bk. BEKÂ).

BİBLİYOGRAFYA:

Müslim, "Zikir", 61; Ebû Dâvûd, "Edeb", 109; Halîmî, *el-Minhâc fî şu'abi'l-imân* (nşr. Hilmi Muhammed Fûde), Beyrut 1399/1979, I, 188; Gazzâlî, *el-Mağsadü'l-esnâ*, Beyrut, ts. (Dârü'l-Kütübü'l-İlmiyye), s. 106; Fahrreddin er-Râzî, *Levâmî'u'l-beyyînât* (nşr. Tâhâ Abdurrahîm Sa'd), Kahire 1396/1976, s. 323-326, 328, 330-332; İbnü'l-Esir, *en-Nihâye*, "âhir" md.; İbn Teymiyye, *Mecmû'u fetâvâ* (nşr. Abdurrahman b. Muhammed), Riyad 1381-86; II, 16; Şa'rânî, *el-Yevâkıit ve'l-cevâhir*, Kahire 1378/1959, I, 71-72; Hasan el-Mustafavî, *et-Tahkik fî kelimati'l-Kur'âni'l-Kerîm*, "âhir" md.

BEKİR TOPALOĞLU

ÂHİR ZAMAN

(آخر الزمان)

Dünyanın son günleri
veya son anlamında kullanılan
bir terim.

Dinler, zamanın başlangıcı ve sonu meselesinde iki gruba ayrılmıştır. Zamanın devrî olduğunu kabul eden dinlere göre (Eski Mısır, Aztek, Sumer dinleri ile Hinduizm ve Budizm) zaman, birbirini takip eden devrelerden oluşur ve bu devreler sonsuza kadar sürüp gider. Âlemin fânî olduğunu ve zamanın düz bir hat şeklinde akıp gittiğini kabul eden dinlere göre ise (Zerdüştilik, Yahudilik, Hristiyanlık ve İslâm), âlemle beraber içinde yaşanan zaman da sona erer ve yeni bir âlemle birlikte sonsuz zaman başlar. Ancak her iki grup dinin benimsediği bir gerçek var ki bu da insanın içinde yaşadığı devre veya devrelerin "sonlu" olmasıdır. Âhir zaman, zamanın devrî oluşunu kabul eden dinlerde insanın içinde yaşadığı devrenin son dönemini, âlemin ve insanın fânî olduğunu kabul eden dinlerde ise dünya hayatının kıyametten önceki son zamanlarını ifade eder.

Yahudilik'te dünyanın genel ömrü haftanın her günü bin sene kabul edilecek 7000 yıl sayılır. Bununla beraber dünyadaki faal yıl 6000 olup ikiye bin yıllık üç devreye ayrılır. Bunların birincisi karışıklık, ikincisi hikmet ve şeriat, üçüncüsü ise mesih devresidir. Âlemin yenileşmesi yani kıyametin kopma-